

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ

Σύγχρονο Αθηναϊκό. Μονόλογος

(Άνέκδοτο, γραμμένο επίτηδες για το «Μπουκέτο»)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΊΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ἡ Εὐτυχία Μουρίκου, πολὺ νέα καὶ πολὺ ἑμορφή ἀπὸ καλὸ σπῆτι ποῦ δόσκολα δῶμας τὰ βγάδων πέρα οἰκονομικῶς, ἐργάζεται ἀσβεκτυλογράφος σὲ παραγγελιοδοχικὸ γραφεῖο τοῦ Σαββίδη καὶ τοῦ γιου τοῦ, τοῦ Πετράκη. Στὸ γραφεῖο τοῦ Σαββίδη προσλαμβάνεται τὸν τελευταῖο καιρὸ ἕνας νέος ὑπάλληλος, ὁ Ὀρέστης Παπαζώης, νέος μὲ καλὴ καρδιά, ποιητὴς κ' ἄλλας, μὰ ἀσχημὸς. Ἡ Εὐτυχία κ' ὁ Ὀρέστης ἐργάζονται στὸ ἴδιο γραφεῖο καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ γίνωνται δύο καλοὶ φίλοι. Σὲ λίγες μέρες ὁ Ὀρέστης γνωρίζει τὸν πατέρα τῆς Εὐτυχίας καὶ τὶς ἀδελφές της, τὴν Ἀρσινόη, ποῦ δίνει μαθήματα πιάνου καὶ τὴ Δανάη. Ἐπίσης ἡ Εὐτυχία γνωρίζει τὴν παντρεμένη ἀδελφή τοῦ Ὀρέστη, τὴν Κατίνα, καὶ τοὺς γονεῖς τοῦ. Ὁ Ὀρέστης δὲν ἀγαπᾷ νὰ νοιώσῃ φλογερὸ ἔρωτα γιὰ τὴν Εὐτυχία. Ἀφίνει μάλιστα νὰ καταλάβῃ ἡ νέα τὸ αἰσθημὰ του. Μὰ ἡ Εὐτυχία εἶνε διστακτικὴ, ἐπιφυλακτικὴ... Ἐπὶ τέλους τῆς λέει καθαρά καὶ ξάστερα πὸς τὴν ἀγαπᾷ καὶ τῆς ζητάει νὰ φύγουν μαζὺ ἀπ' τὸ γραφεῖο τὸ βράδυ γιὰ νὰ μιλήσουν. Ἡ Εὐτυχία δέχεται.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἄμῃ τί ἄλλο; Δὲν πιστεύω νὰ φαντάστηκε πὸς μπορεῖ νὰ παῖξῃ μαζὺ σου... Ἐγὼ εἶμαι βέβαιη, θέλει νὰ σὲ πάρῃ. Καὶ οὐ ξέρεις τί θὰ Νὰ μὴ κἀνὲς τοῦ κεφαλιού σου. Ὅτι ποῦ πουν, δὲ σου ποῦμε ἄλλο.

— Τοῦ κεφαλιού μου δὲν θάκανα βεβαίαι. Ὅστε «ναί» θὰ τοῦλεγα, οὐτ' ἐλπίδες θὰ τοῦδινα, ἂν δὲν ρωτοῦσα τοὺς γονεῖς μας. Ἄν ἰδῶ ὅμως πὸς πρέπει νὰ πῶ «οχι», τότε δὲν θὰ ρωτήσω κανένα. Εἶνε περὶ τοῦ νὰ μάθῃ ὁ μπαμπᾶς πὸς ὁ προϊστάμενός μου στὸ γραφεῖο μου κάνει ποιήματα καὶ κόφτε. Θὰ μὲ τραβήσῃ ἀμέσως ἐνῶ μπορεῖ νὰ μὴ εἶνε ἀνάγκη νὰ τραβηχῶ, νὰ χάσω τὴ θέσι μου καὶ νὰ γυρεῶ ἄλλῃ.

— Σὲ χαρμιὰ περίπτωσι, βρισκόω ἐγὼ, δὲν δὲν θὰ παρουσιασθῶταν τέτοια ἀνάγκη. Δὲ μοῦ λές: ἐοῦ τὸν ἀγαπᾶς;

— Ὅχι!

— Τί φοβάσαι λοιπόν; Μόνο ἂν τὸν ἀγαποῦσες καὶ δὲν σοῦ πρότεινε γάμο ἢ δὲν ἠθέλησ' ἐοῦ νὰ παντρευθῆς, δὲν θάκανε νὰ γῆ

ρίσῃς στὸ γραφεῖο, γιὰτι θάταν φόβος νὰ παραινωθῆς. Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν τὸν ἀγαπᾶς, τελείωσε!... Ἄ, σιωπὴ τώρα! ἔρχεται ὁ μπαμπᾶς!

Ἔραγαν βιαστικῶς, ὅπως πάντα σχεδὸν τὸ μεσημέρι, κ' ἔστρεψα ἡ Εὐτυχία ἔργου γιὰ τὸ γραφεῖο κ' ὁ δὲν—Χρηστὸς γιὰ ἄτοια δουλειά. Ἔκαμαν μάλιστα κάμποσο δρόμο μαζὺ, ἀλλὰ στὴν ὁδὸν Πειραιῶς χωρίσθησαν:

- Ἄντιο, μπαμπᾶ!
- Ἄντιο, παιδί μου!

Καὶ ποῦ νάξερε!.. εἶπε μέσα της ἡ Εὐτυχία. Μὰ νάξερε, τί; Εἶνε καλὸ αὐτὸ ποῦ θὰ κάμω; Τί στιγμή ποῦ ὁ ἄνθρωπος θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ γιὰ πρώτη καὶ γιὰ τελευταία φορὰ, δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀκούσω!..

Ὁ Ὀρέστης κράτησε τὴ συμφωνία τους. Λέξι δὲν τῆς εἶπε ὅλο τ' ἀπόνεμα στὸ γραφεῖο, οὔτε γιὰ τὸ ποιήμᾳ του, οὔτε γιὰ τὸ αἰσθημὰ του. Μόνο τὰ τυπικᾶ:

- Μοῦ τὸ γραφεῖς αὐτό;
- Μάλιστα...
- Ἐτοιμο;
- Μάλιστα...

Ὅταν ἄνοιγε ἡ πόρτα, ἡ Εὐτυχία τὸν εἶλεπε ποῦ κίταζε μὲ κάποια ἀνησυχία, μὴν παρουσιάζον ἀσφαινα χαμιὰ Δανάη ἢ χαμιὰ Ἀρσινόη. Δὲν τοῦμοῦσε ὅμως νὰ τὴ ρωτήσῃ ἂν θὰ πῆγαιαν ἢ ἂν τοὺς εἶπε πει νὰ μὴν πάνε νὰ τὴν πάρουν.

Κατὰ τὸ δειλιῶν πῆγε μὰ στιγμή ἡ Κατίνα, ἡ παντρεμένη ἀδελφή

τῆς. Ἦθελε νὰ τὸν πάρῃ γιὰ κάποια δουλειά της, μὰ ἐκεῖνος ἀνήχησε:

— Ἀδύνατο, Κατίνα μου! Εἶμαι πιγμύνη. Ἐὰ νὰ πάμε σὺντο.

— Μὰ ὁ συμβολαιογράφος εἶπε...

— Δὲν μπορῶ. Τί νὰ σοῦ κάμω;

Ὅστε χάρισε νὰ νὰ ἰδῇ τὴν Εὐτυχία, ποῦ ἔγραφε στὴ μηχανή της, κ' ἔβγαλε λίγα ἀσφαιστη μνή... Λοῦσο ποῦ τὸ εἶχε ὅμως κ' ἄερα περηφάνειας κ' ἀκαταδέξις: Ἡ Εὐτυχία, χωρὶς νὰ θέλῃ, σὺλλογίσθηκε: «Φαντόσου πὸς θὰ τ' ἀκούθῃ αὐτὴ!.. Ὁ ἀδερφός της νὰ πῶς ἔπεινα!.. Πῶ, πῶ!.. Μ' ἀπὴν θ' ἀνοῖσῃ ὁ Ὀρέστης, ἂν θέλῃ!.. Τί ἀνάγκη τὴν ἔχει!..»

Καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ πάλι, ἡ Εὐτυχία θυμήθηκε καὶ τὴ μητέρα του, τὴ γυναικάρου... Ὅτᾳ ἰδ-

Δὲν πιστεύω νὰ φαντάστηκε πὸς μπορεῖ νὰ παῖξῃ μαζὺ σου, εἶπε ἡ Δανάη.

θελε τάχα περισσότερο έκεινη; Μπᾶ, θεός φυλάξοι!... Κ' ήταν ημετέρα αὐτῆ ὁ Ὁρέστης δὲν θὰ μπορούσε εὐκολά να τὴν ἀνηρήσει... Ὁ θάχε ἱστορίες... Μόνο ἴσως ὁ πατέρας του—ἴσως—θὰταν μὲ τὸ μέρος τους. Ὁ κ. Παπαζώης φαινόταν πὺ καλός, πὺ μαλακός... Παλι όμως, ποὺς ξέρει τὶ ἀξιώσεις θὰ εἶχε κ' αὐτός γιὰ τὸ νοσηχογιό του καὶ πόσα... ἑκατομμύρια θὰ ὄνειρευόταν νὰ πάρη προίκα!

Αὐτὰ συλλογιζόταν ἡ Εὐτυχία ἀπὸ τὴ στιγμή πὺ ἔβριγε ἡ Κατίνα. Καὶ συμπέρανε: « Ἄν μοῦ προτείνῃ γάμο, θὰ τὸ φέρω ἐπὶ ὀδυροῦ τῆς οικογενείας μας. Οὐδὲ ἡ δική μου θὰ μ' ἀρίει νὰ τανερτυά, γιὰτὶ εἶαι ἀκόμα τὴν ἀνάγκη μου, οὐδὲ ἡ δική του θὰ μὲ καταδεχόταν ποτέ γιὰ νύφη. Μὰ κ' ἐγὼ ἡ ἴδια θὰ καταδεχόμουν νὰ μῶ σ' ἕνα σπίτι πὺ δὲν θὰ μὲ ἤθελαν, πὺ θὰ μὲ δεχόταν σὺν ἔχθρῳ; Μόνο ἂν ἦσαν τρελλὰ ἐρωτευμένοι, θὰ τ' ἀποφασίζω ἴσως. Μὰ εἶται, μόνο γιὰ τὸ συμφέρον μου; Ποτέ! »

Περίοργο! Ἦ σκεφί αὐτῆ, πὺ δὲν τὴν εἶχε κἀμει πρίν, ἔφερε στὴν Εὐτυχία κάποια γαλήνη. Γιατὶ ἔβλεπε πὺς εἶχε πραγματικῶς ἕνα πὺλῶ ἀποδοτὸ ἐπιχειρήματα γιὰ ν' ἀνηρήθῃ χωρὶς νὰ προβάλῃ τὴν ἀνάγκη τῶν δικῶν της—τὸν τὸ κάτω κάτω, ὁ Ὁρέστης μπορούσε νὰ τὴς ὀποιοθῆ πὺς θὰ τὴν ἱκανοποιήσει αὐτός, βοηθώντας τὸν πατέρα της; σὶς δουλειές του, ἡ ἀφινότης τὴν νὰ ἐργάζεται μαζὺ του στοῦ Σαρββίδη καὶ νὰ δίνῃ ὄλο τὸ μισθὸ τῆς σὶς τῶν—καὶ χωρὶς ν' ἀναγκασθῇ νὰ πῆ τίποτα στοὺς γονεῖς τῆς, γιὰ νὰ τῆς δώσουν τὰχα συμβουλή.

« Ὁ, ναί! τώρα ἤξερε τὶ θύλαγε τοῦ Ὁρέστη. Τὴν ἄφισε κἀμει ἀμηνία. Κ' ἦταν ἡσυχία ἐντελός. Ἄξια μ' ἄκουσε τὸν Ὁρέστη μέσα νὰ ρωτᾷ: — Κάμει Σαρββίδη, θέλετε τίποτα; — Ὁχι, ὄχι. — Δοιτὸν φεύγω... »

Καὶ γυρίζοντας στὸ γραφεῖο, εἶπε ἤμερα τῆς Εὐτυχίας: — Πάει; — Πάει, ἀποχώρησε ἤμερα κ' αὐτῆ.

Σηκώθηκε, ἔβγαλε τὴν ποδιά, φόρεσε τὴ μπαγι ζακετίτσα τῆς πάνω ἀπὸ τὸ μεταξωτὸ τῆς ποικαμοῖκι—ἀποφόρι τῆς Ἀριστόνης, κόκκινο μ' ἄστρα δουλοδᾶνια—κ' ἔβγαλε τὸ καπέλλο τῆς, ἕνα μπερὲ μπαγι κ' αὐτὸ σὺν τῆ φορεσιά... Κόπτασε τὰ χέρι τῆς. Ἦταν λιγυτὰ μουντζουρωμένα. Τάρωξε μὲ προσοχὴ στὸ ποτήρι τῆς, πὺ εἶχε ἀκόμα λίγο νερό, καὶ τὰ σούτους σὲ μὲ πεσέτα πὺ κρειόταν στὸν τοίχο, πὺ σὺν ἄτ' ὀνομαί τῆ. Ἔπειτα ἔβγαλε τὸ καθρεφτάκι τῆς—ἕνα μικρὸ σὺν τάληρο—κ' εἰσάεσε τὰ μαλλιά τῆς.

Ὁ Ὁρέστης, καθὼς συγυρίζον κ' αὐτός, τὴν παρακολουθοῦσε.

— Ἐτοιμη; Ἐμπρός!

Περνώντας ἀπὸ τὸ μεγάλο γραφεῖο, εἶδαν τὸν Πετροῦ τὸ Σαρββίδη μὲ τὴ Μίση, τὴν ὄρατα τὸ ἀρραβωνιαστικῶ. Μόλις εἶχε πάει νὰ τὸν πάρῃ γιὰ περὶπατο.

— Χαίρετε! καλὴ διακοδᾶσι!

Καθὼς κατέρβαιναν τὴ σκάλα, ὁ Ὁρέστης τῆς εἶλεγε:

— Τὶ εὐχισμένοι πὺ εἶν' αὐτοὶ!... Τώρα θὰ πάρουν ἕν' ἀτοκίνητο καὶ θὰ πᾶνε... ὅτου θέλουν... Ἐμεῖς τίποτα!... Ὁ θὰ πᾶμε μὲ τὰ ποδαράκια μας ὡς τὴν πλατεία... κ' ἀπὸ ἐκεῖ... Ἀλήθεια, πὺ θέλεις νὰ μιλήσουμε;... Νὰ καθήσουμε κ' εἰς κανένα μπάγο σὺν τάλανῶνα;... Ἦ νὰ χρωδῶμε σὲ καμὲ μπόρα... ἔχει ἔκει κοντᾶ, νὰ καθήσουμε στὴν αὐλή, χωρὶς νὰ μᾶς βιάη κανεῖς!... — Ὁχι σὲ μπόρα, εἶπε ἡ Εὐτυχία.

— Ὁ θὰ προτιμοδὸς ζαχαροπλαστεῖο;

— Ναί... μᾶλλον.

— Ὁγαία! Εἶν' ἕνα στὴν ὄδον Πειραιῶς, ὅτι χρειάζεται. Φτάνει μόνο νὰ μὴν εἶνε πιασμένη ἔκεινη ἡ θεσοῦλα...

— Πειτ θεσοῦλα;

— Σῶπα, θὰ ἴδῃς!

Ἀπὸ τὴν ὄδον Μενάνδρου κατέρβαινε ἕνα ταξί. Ὁ Ὁρέστης τὸ σταμάτησε. Τῆς Εὐτυχίας δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου νὰ μῆθ' μαζὺ του σ' αἰάζῃ ἀλλὰ δὲν βῆκε τὸ θᾶγρος νᾶνηθῇ Ἀπὸ κεί ὡς τὴν ὄδον Πειραιῶς τὶ θὰ πᾶθαι, ποῖος θὰ τοὺς ἔβλεπε;...

Μπήγαν, πῆσαν τὴν ὄδον Πειραιῶς, προχώρησαν πρὸς τὴν Ὁμόνοια.

— Στάσου ἐδῶ!...

Ἦταν ἕνα μικρὸ ζαχαροπλαστεῖο μὲ καναπεδάκια ὀλόγυρα καὶ μὲ μᾶ σειρά ἀπὸ ψηλές προθήκες στὴ μέση. Ἀλλὰ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ

καναπεδάκια ἐρχόταν πίσω ἀκριβὸς ἀπὸ μᾶ προθήκη. Αὐτῆ ἦταν ἡ «θεσοῦλα» πὺ εἶχε πει ὁ Ὁρέστης. Ὁποῖος καθόταν ἔκει δὲν φαινόταν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ζαχαροπλαστεῖο. Ὁδὲ οἱ περσιτῶοι τὸν ἔβλεπαν, μὰ οὐτὲ κ' ἂν ἔβλεπαι κανένας καὶ κούταζε ἕνα γυρὸ τῆ σᾶλα, μπορούσε νὰ τὸν ἴδῃ.

Κ' ἡ θεσοῦλα, κατὰ καλὴ σύμπτωση, ἦταν ἀδειανή.

— Ἐλα, ἤμαστε τυχεροί!

Χώθηγαν, κάθησαν στὸ καναπεδάκι—πλαϊ-πλαϊ. Μπροστᾶ τους εἶχαν ἕνα μικρὸ μαρμαριμένο τραπέζι, ἀκουμπισμένο στὴν πλαινή πλευρᾶ τῆς προθήκης πὺ τοὺς προσόλαγε. Δεξιᾶ τους ἦταν τὸ τεζᾶν κ' ἡ πόρτα τοῦ μαρμαριῶμου καὶ τῆς κουζίνας. Κ' ἀριστερᾶ τους ἄλλ' ἀρκετὰ μακρυά, εἶν' ἄλλο καναπεδάκι, ἀσέταστο αὐτὸ, ὅπου ἔκεινη τὴν ὄρα καθόταν ἕνα ὄμορφο καὶ κομψοτυπῶμένο κορίτσι—θεατρικοῦ φαινόταν—πὺ χωρὶς ἄλλο περιμενε τὸ φίλο τῆς. Κούταζε μὲ περιέργεια τὴν Εὐτυχία καὶ τὸν Ὁρέστη, βεβαίως πὺς ἦσαν «ζευγαράκι», μὰ ὄσο κ' ἂν τέντωνε τ' αὐτὴ τῆ, δὲν μπορούσε νὰ πάρη λέξι ἀπ' τὴν ομιλία τῶν. Μόλοθαν τόσο σιγά, καθὼς ἐτρωγαν κιοῖλα τῆς πᾶστες πὺ τοὺς εἶχε φέρει ἕνα πὺλῶ γελαστὸ καὶ περιποιητικὸ γκαροῦνι. Ἐμεῖς ὄμο; θ' ἀκούσουμε ἀπὸ τὴν ὀμιλία.

— Προτῆτερα ζήλέμαμε κεινους τοὺς δύο—εἶχε ἀρχίσει ὁ Ὁρέστης—γιατὶ ἀγαποῦνται, εἶν' ἀρραβωνιασμένοι κ' εὐχισμένοι δὲν θὰ μπορούσαμε ἄραγε νὰ γίνουμε εἰσι καὶ μεῖς;

— Μὰ ἐγὼ δὲν τοὺς ζήλεπα, ψιδύσει ἡ Εὐτυχία;

— Δὲν τὸ πιστεύω... Κάθε ἀνθρωπὸς θέλει τὴν εὐτυχία του, κ' ὄταν εἶνε νέος, δὲν τὴν βρῖσκει μεγάλη, τέλεια, παρὰ στὴν ἀγάπη... Ἐγὼ ἀγάπησα σᾶνα... τὸ ξέρεις πεῖ, εἶνε περιττὸ νὰ σοὺ τὸ ξαναπῶ...

— Ὁ, ναί... εἶνε περιττὸ.

— Ἐνα μὲ σὸ θέλω νὰ πιστέψῃ; πὺς σ' ἀγαπᾶς βαθειά, σ' ἀγαπᾶ ἀληθινά. Κ' ἂν σὲ παρακάλεσα τόσο νὰ μὸ χωρίσεις, μὲ συνομιλία, ἦταν γιὰ νὰ σὲ βεβαιώσω, νὰ σὲ κάμω νὰ πισθῆς, πὺς δὲν παίζω φτάνει νὰ θέλῃς, κ' ἀμέσως ἀδῶ, ἀτόπως ἀρραβωνιαζόμαστε. Γιατὶ τὸ σκέφτηκα πὺλῶ αὐτὸ...

Τὸν ἔκουσε:

— Ὁ θὰ μὸ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς πῶ πὺς δὲν τὸ σκεφτήκατε καθόλου...

— Ὁχι, τὸ σκέφτηκα καὶ πὺλῶ! Ρώτησα τὸν ἑαυτὸ μου καὶ πῆρα ἀπὸ βαθειά τὴν ἀπάντησι πὺς θὰ σ' ἀγαπᾶς αἰώνια. Εἶμαστε ἀπὸ τὴν ἴδια κοινωνικὴ τάξι—ἐμπροσθὸς δὲν εἶνε κ' ὁ πατέρας σου;

— ἡ ἡλικίες μας ταυρίζουν, μὸ φαίνεται πὺς ταυρίζουν καὶ οἱ χαρακτήρες μας. Στὸ κυριώτερο τοῦλάχιστο ομοιωμοῦμε; εἶμαστε κ' οἱ δύο σοφιοὶ καὶ τίμοι. Καὶ σὺ δὲν φοβάσαι νὰ σὲ γελῶσω, κ' ἐγὼ, ἂν σὲ πᾶρω, θὰ εἶμαι ἡσυχος... Πρῶτα δὲν θέλω. Σφίρεις πὺς; τῆμα οικονομικῶς ἀνεξάρτητος. Ἐναν πατέρα ἔχω, πὺ ἐργάζεται κ' αὐτῆς, καὶ μὲ μητέρα. Τὸ σᾶτι πὺ καθόμαστε εἶνε δικὸ μὸς. Ἦ ἀδέρφῃ μου εἶνε καλοπαιτρεμένη. Οἰκογενειακᾶ βῆθη δὲν ἔχω... Ὁψ! μὸς κακχαίνεταὶ πὺ εἶμαι ὀποχρεωμένος νὰ σοὺ λέω τὰ πεζὰ αὐτὰ πράγματα. Ὁ θὰ προτιμοῖσαι νὰ σοὺ μῶλῶ τώρα γιὰ τὴν ἀγάπη μου, πὺ τὴν ὀμορφιά σου. Ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη, τῆ στιγμῆ πὺ σοὺ κᾶνω μὲ πρῶτοισ καὶ οἱ μὸς ἀπαντᾶς πὺς δὲν τὸ σκέφτηκα καλά.

— ἕαι σὸ αὐτὸ ἐπιμένο, εἶπε θαρρετᾶ ἡ Εὐτυχία. Λέτε πὺς ἤμαστε ἀπὸ τὴν ἴδια κοινωνικὴ τάξι. Ναί, κ' ὁ πατέρας μου ὁ καίμενος ἐμπροσθὸς ἦταν μὸ φορᾶ...

Μὰ ρωτήστε καὶ τὴν κυρία Κατίνα, ἀκούστετε τὶ θὰ σᾶς πῆ. Λέτε πὺς δὲν θέλετε προίκα. Μὰ ρωτήστε καὶ τὸν πατέρα σας, νὰ ἴδοῦμε τὶ λέει...

— Μὺ εἶνε ἀδιάφορο! εἶπε σταθερᾶ ὁ Ὁρέστης.

— Μὰ δὲν μὸς εἶνε μένα.

— Τὶ δηλαδή;

— Νά, αὐτὸ. Ἄν οἱ συγγενεῖς σας ἔχουν τὴν ἴδεια πὺς εἶμαι μὲ παρακατινή, μὲ τιποτένια... ἡ ἂν νομίζουν πὺς πρέπει νὰ πάρετε μὲ μεγάλη προίκα;... Δὲν ξεταζῶ τώρα ἂν ἔχουν δικὴ ἡ ἄδικο. Τὸ ζήτημα εἶνε πὺς, ἂν δεχόμουν, θὰ σᾶς ἔβραζα σὲ πόλεμο μὲ τοὺς δικούς σας. Κ' ἀνοῖεται πὺς αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κάμω ποτέ!

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Ὁρέστης τὴν παρακολουθεῖ καθὼς συγυρίζον.